

NAJWIĘKSZE ODKRYCIE *Pascala*

ŚWIADECTWO BLAISE PASCALA

Blaise Pascal (1623-1662), jeden z najwybitniejszych umysłów XVII wieku, gorąco wierzył w Jezusa Chrystusa. Dzisiaj przede wszystkim znany jest ze swoich odkryć naukowych (teoria prawdopodobieństwa, trójkątna tablica liczb – tzw. trójkąt Pascala, prawo hydrostatyki, konstrukcja pierwszej maszyny matematycznej). Pascal miał także duży wkład w rozwój współczesnej prozy francuskiej (zbiory *Mysli* i *Prowincjałki*). W swoich pismach Pascal nie teoretyzował, nie tworzył abstrakcji, lecz opierał się na konkretnym doświadczeniu.

Badając naturę próżni, Pascal uświadomił sobie, że ma ona duchowy odpowiednik w człowieku. We wnętrzu każdego człowieka dostrzegł pustkę i pragnienie szczęścia, prawdziwej miłości i czegoś, co nie traci wartości z upływem czasu. Pragnienie to nazwał „próżnią” o kształcie Boga, którą wypełnić może tylko osoba Jezusa Chrystusa. W części drugiej *Mysli* Pascal pisze: „Wszyscy ludzie pragną być szczęśliwi: nie ma tu wyjątku... Jest to pobudka wszystkich ludzi... A mimo to, od

„WSZYSCY
LUDZIE
PRAGNĄ BYĆ
SZCZĘŚLIWI:
NIE MA TU
WYJĄTKU...
JEST TO
POBUDKA
WSZYSTKICH
LUDZI”.

tak wielkiej liczby lat, nikt bez wiary nie doszedł do tego punktu, do którego wszyscy mierzą ustawicznie... Tak długa, ciągła i jednostajna próba powinna nas była przekonać o niemożności osiągnięcia szczęścia własnymi siłami... O czymże więc woła wielkim głosem owo pragnienie i owa niemoc? O tym, że istniało niegdyś w człowieku prawdziwe szczęście, po którym został nam obecnie jeno znak i ślad

zgoła próżny. Staramy się go daremnie wypełnić wszystkim, co nas otacza, szukając w nieobecnych rzeczach pomocy, której nie otrzymujemy od obecnych, ale wszystkie okazują się niezdatne; bo tę nieskończoną otchłań [wewnątrz człowieka] może wypełnić jedynie przedmiot nieskończony i niezmienny, to znaczy Bóg”.

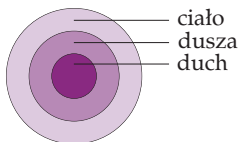
Pascal przyznał, że w jego własnym życiu ani jego wybitny umysł, ani subtelne rozmyślenia, ani nawet największe badania naukowe nie mogły zapełnić wewnętrznej pustki. Tylko przez osobę Jezusa Chrystusa zaspokajamy wewnętrzny głód i głębokie pragnienie.

„BO TĘ
NIESKOŃCZONĄ
OTCHŁAŃ
[WEWNĄTRZ
CZŁOWIEKA]
MOŻE
WYPEŁNIĆ
JEDYNI
PRZEDMIOT
NIESKOŃCZONY
I NIEZMIENNY,
TO ZNACZY
BÓG”.

ŚWIADECTWO PISMA ŚWIĘTEGO

Dzieła Pascala wyraźnie odzwierciedlają prawdę zawartą w Biblii. Pismo Święte mówi o tym, że w człowieku istnieje „próżnia o kształcie Boga”, którą tylko On

może wypełnić. Chodzi o szczególną część w człowieku, którą jest ludzki duch. W Pierwszym Liście do Tesaloniczan 5,23 czytamy, że człowiek składa się z ducha, duszy

i ciała. Ciało to część fizyczna, za pomocą której zaspokajamy się tym, co pochodzi ze świata materialnego. Dusza ludzka to część, która wiąże się z naszą psychiką. Na duszę składają się: umysł, uczu-

cia i wola. Można w zasadzie powiedzieć, że dusza to osobowość człowieka. Dusza może znaleźć częściowe zaspokojenie w tym, co materialne, lecz do pełnego zadowolenia potrzeba jej miłości, szczęścia, optymizmu, wiedzy itp. Natomiast to ludzki duch jest częścią najgłębszą, próżnią, którą zaspokoić może wyłącznie Bóg.

Biblia objawia, że Jezus Chrystus był Bogiem w ciele (J 1,1.14), który w zmartwychwstaniu stał się życiodajnym Duchem (1 Kor 15,45b). Stąd „Pan jest Duchem” (2 Kor 3,17). Dzięki temu, że Chrystus, Pan, jest Duchem, może być z naszym duchem (2 Tm 4,22), a my możemy być jednym duchem z Nim (1 Kor 6,17). Tak oto naprawdę mamy w sobie Chrystusa (Kol 1,27), który wypełnia naszą próżnię o kształcie Boga rzeczywistością i pokojem oraz daje nam zaspokojenie.

Napełnić się w duchu (Ef 5,18) można poprzez modlitwę.

„TO
LUDZKI DUCH
JEST CZĘŚCIĄ
NAJGŁĘBSZĄ,
PRÓŻNIĄ,
KTÓRĄ
ZASPOKOIĆ
MOŻE
WYŁĄCZNIE
BÓG”.

Po prostu pomódl się:

PANIE JEZU, DZIĘKUJĘ CI, ŻE UMARŁEŚ ZA MNIE.
WYZNAJĘ, ŻE SZUKAŁEM ZASPOKOJENIA W WIELU
INNYCH RZECZACH. ZABIERZ MÓJ GRZECH.
WYCHWALAM CIĘ ZA TO, ŻE TO TY JESTEŚ
RZECZYWISTOŚCIĄ, POKOJEM I ZASPOKOJENIEM.
PANIE, PRZYJMUJĘ CIĘ. WEJDŹ WE MNIE!
WYPEŁNIJ MOJĄ PRÓŻNIĘ SWOIM ŻYCIEM!

Cytaty:

Blaise Pascal, *Mysli*, przekład Tadeusza Żeleńskiego (Boya)
w układzie Jacquesa Chevaliera. Instytut Wydawniczy PAX,
Warszawa 1997. Wydanie XI.

Fundacja „Strumień Życia”
ul. Puzonistów 4, 02-876 Warszawa
www.strumien.com.pl